

Vagy éónoknál is többnyi

*Mennybe szállni-bullni egyre:
test-rubámat mind levetve,
fönt a felbók közt nevetve,
istennél kalap-levetve,
hisz ő állítólag ott van,
mint véruinkben, álmainkban.*

*De: ki tudja? Hátha bálvány?
Én kimondom: ezt se bánám.
Csak lehetne:
ott állni, sírást-nevetve,
olyan szegény féreg vagyok,
földön csúszok-mászok régen,
féleség az eleségem.*

*Ezért volna jobb, ha isten
segítene futni innen
föl az égbe, nem sajnálva,
ha én volnék aranyszája.*

*De nem tudni semmi biztost,
ha csak nem rángatom Krisztust,
tövisénél fogva szaván,
hogyha ő fölugrott akkor,
vigyen engem is, jub-kölyök
lehessek toklyói között.*

*Most itt ülök, sok betegség
se veri le a reményem,
hogy mi nem volt, azért még nem
teológiai vétség,
megtorpedözva nincs tehát:
van valami kulcs odaát,
valamilyen csoda nyitja:
égi zár, éteri kilincs,
mely akkor igen, ha nem is.*

*Mondom: szállni a babos, a
fellegek fölötti égbe,
s egyből Atyám örömébe
s itt a béke, béke, béke!*

*Csak fejem ne volna téve
ide a nyakamra, ősi
rontásokkal meggyürkőzni
s ezzel végleg
eljátszani a körömnyi
vagy eónoknál is többnyi
üdvösséget.*

Madách, avagy a riói karnevál

*Megjósolni, amin rég túl vagy?
Nem te lettél az óceániai halász,
kinek szigonyán a titkok kifordulnak
a sötétségből. De sokat sírtál, hogy megtanuljad:
az idő két halbatatlan démona
nem Ádám-apa és Éva-anya,
hanem az élet meztelenül vonuló riói
karneválja s a mindig szürke pusztulás.*

Ágyék és múzsa

*Míg fiatal vagy, rebben a szíved,
mint a szerelmes
gerlicepáré,*

*látva virágzó lány ajakát és
friss fenekét.
Combja fehérlík*

*éjszaka is, ha a kardos
vágya fölébreszt
annak az ölnek,*

*hol sose járt még
gyáva kezed. Azt simogatni,
nyitni viharzó*

*láng-szakadékká s halni
zuhanva örületes, mély
szírmok alá, hol*

*istenek adnak rád agy-emésztő
illatot és remegést, mint
hús-koronát.*

*Ott is alélsz a csók meg a csípők
nász-közepén s mint férj-
feleség se húlsz le a Krisztus*

*papja előtt, hogy te is évek
hosszú nyakáról tépd le a
szépség és a csalódás*

*dobta reménység fátylait
is, mivel annyi Éva vadított
és szelídített, s ő, az anya is*

*szépen az asztalhoz telepedve
vacsoráztatja már unokád.
Ím, öregem vissza se gondolsz*

*szétszakadásod éjeire:
hogy iramodtál sorra kinyíló
kancai formák tánca után,*

*és korahajnal gúny-mosolyára,
míg te egy ágyék s múzsza keresztjén
vérbeborultál.*

Trapéz és korlát-lan gyönyör

Csak egy piros szári.

Szeretkeztek.

*A karcsú, fekete-lombú nőstény
heve a férfi kígyó-csapdájában.*

*Kibújt, száriját keresztbe dobta az alacsony
ház mestergerendáján,
két végére rácsomózott egy rudat.*

*Karjaival ebbe a trapézba kapaszkodva
leereszkedett a szemfényvesztés ölébe.*

A többit, nem tudom, hogy lehetne elmondani, Jancsi.

*A vesszőt hüvelyébe fogva,
húsen forogni kezdett. Profi mosoly.
Aztán elengedte magát és az összecsavarodott
szári egyre gyorsabban pörgette
ellenkező irányba.*

*Kioldotta és magára kapta a szárít.
És a selyemfoslány a gerendán?*

Piros lepketavasz a kertből.

Mágia

*Rád vár
Csákvár,
Kolozsvár
és Martonvásár.*

*És még
két nép,
csángóság
és a székelység.*

*Isten
is lenn
virrasztja örvényeidben:
forogj, szállj
mindenségiglen.*